

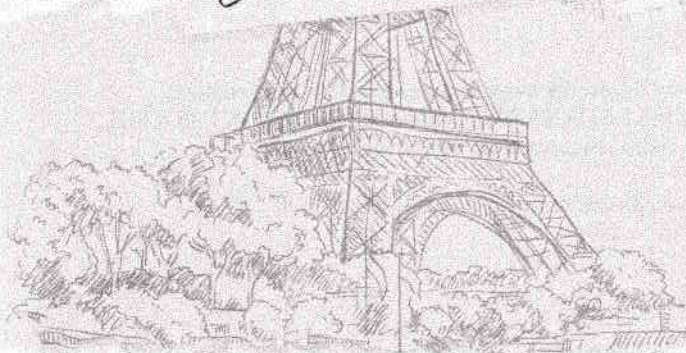
LBRIS | We know books
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

LAUREN ASHER

COLLIDED

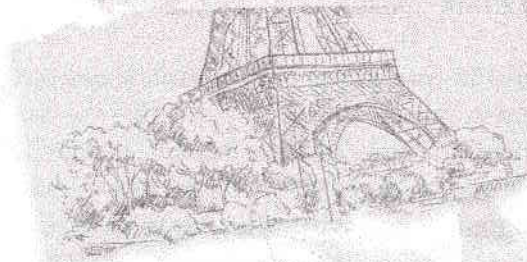
SERIA IUBIRE PE CIRCUIT

Cartea a doua

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

PROLOG

Sophie

ACUM TREI ANI

ȘTIȚI CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND OAMENII ÎMPLINESC 18 ani? Au nopți pline de libertate, aventură și vin ieftin.

Pentru mine, 18 ani nu arată la fel – cel puțin, nu încă.

James Mitchell miroase problemele de la o poștă, mai ales după ce și-a petrecut ani buni printre piloții de Formula 1, niște băieți răi care l-au învățat câte ceva despre cum să-și țină fiica în frâu. De când ne-am mutat din California în Italia, pe când aveam cinci ani, tata mă tratează la fel ca pe piloții Bandini pe care îi manageriază. În casa lui, trebuie să țin seama de cele trei R-uri ale lui: respect, reguli și responsabilități.

Vara asta, mi-a dat voie să-l însoțesc la un singur Mare Premiu, chiar înainte de-a începe facultatea. Un eveniment rar, având în vedere că m-a ținut departe de lumea curselor

din momentul în care mi-au crescut sânii și am învățat ce haine îmi pun în valoare silueta.

Azi-dimineață, m-am târât prin camera de hotel, cu brațele încrucișate și buza de jos răsfrântă într-o grimasă de copil nemulțumit. Tata și-a păstrat expresia neutră, fără niciun fir de păr cărunț deranjat, clipind rar și fără să dea vreun semn că ar ceda în fața protestelor mele.

Ghiciți cine a câștigat disputa asta? Nu eu, în caz că vă întrebați! Dar apreciez sprijinul moral.

În loc să mă lase să stau în garajul echipei Bandini, tata mi-a făcut rost de un post de voluntară, ceea ce a presupus să mă îmbrac în prințesă la o petrecere de copii și să le pictez fețele. Nu vă lăsați păcăliți de aparențe – deși am aceeași înălțime ca un puști de opt ani, inteligența, sarcasmul și tupeul compensează pentru statura cu care am fost înzestrată.

Sunt ca o bomboană Starburst cu aromă de lămâie – dulce, dar înțepătoare.

Îmi trec mâinile peste costumul ridicol de Rapunzel pe care tata mi l-a cumpărat. Greșeala lui e că a ales din neatenție o mărime pentru copii. Catifeaua abia îmi acoperă sânii, sugerând că aș putea să le ofer petrecăreților ceva mai mult decât bomboane și picturi pe față. Fusta se oprește sus, la jumătatea coapsei, lăsându-mi picioarele bronzate la vedere. În picioare am teniși Converse albi, pentru că prințesa asta poartă doar încălțări comode. La naiba cu tocurele și fițele de domnișă care are nevoie de protecția unui prinț chipeș!

Nu, mulțumesc! Aș prefera să salvez eu însămi situația, încălțată cu teniși.

Când ajung la petrecere, îmi las atitudinea morocănoasă la ușă. Pictatul pe față chiar e o treabă mișto, fiindcă îmi dă ocazia să-mi exersez talentul artistic, pe care, în ultima vreme, am fost forțată să-l las de izbeliște.

Vedeți voi, desenul a fost prima mea iubire. De la doi ani, când, sub influența a prea multe sucuri, am pus mâna pe o pensulă și am decis că scaunele din bucătărie sunt pânza mea. Tata n-a fost prea încântat când s-a așezat pe vopseaua proaspătă și a purtat toată ziua un desen cu o floarea-soarelui pe fund. Mi-ar plăcea să spun că atunci s-a născut o artistă, dar tata n-a văzut în creativitatea mea nimic altceva decât un hobby.

Așa că, în loc să studiez ceva legat de artă, sunt obligată să merg la o facultate de business.

Mă ia somnul doar gândindu-mă la asta.

Dar vreau să-l fac fericit, pentru că, indiferent de situație, el nu mă dezamăgește niciodată. Poate că sunt fata lui tati, dar omul ăsta face o mulțime de lucruri și a jucat rolul de mamă și tată pentru mine, chiar și când asta îl pune în situații stânjenitoare.

Motiv pentru care am acceptat jobul de azi. Cei mai mulți dintre copii vor fluturi sau păianjeni pictați pe fețe, așa că sarcina, care nu mă provoacă cine știe ce, e măcar amuzantă.

În cele din urmă, puștimea se risipește, așa că îmi pierd vremea cu telefonul. Copiii și-au pierdut interesul pentru mine și s-au mutat spre castelele gonflabile. Un clovn îmi aruncă priviri pe furiș din partea cealaltă a curții, făcând mișcări falice cu baloanele lui și mimându-mi să-l sun.

Cineva se sprijină de masa unde am împărțiate toate vopselurile. Privirea îmi alunecă încet pe blugii lui, apoi urcă pe brațele bronzate, încrucișate peste un piept ferm. Mușchii tensionați se conturează prin materialul negru al tricoului. Îmi țin respirația când ochii mei întâlnesc o pereche de irisuri înghețate, de culoarea banchizelor din Arctica.

Sunt artist plastic, nu le am cu poezia.

— Clipește de două ori dacă te țin aici împotriva voinței tale.

Îmi aruncă un zâmbet șmecheresc. Vocea lui are o ușoară urmă de accent pe care nu-l pot identifica. Engleza e fluidă, și totuși diferită.

Deschid gura ca să răspund, dar o închid imediat. Pentru că... *la naiba!* Tipul ăsta arată ca și cum ar trebui să fie pe o plajă, făcând surf, cu părul blond și pielea bronzată. Mă uit rapid în jur, asigurându-mă că sunt la o petrecere pentru copii și nu visez cu ochii deschiși. Castelul gonflabil se mișcă haotic, iar țipetele ascuțite ale copiilor îmi amintesc că totul e real.

— Oh, fir-ar! Știam eu că e ceva dubios cu Evan. Cine ar fi crezut că-i place să țină ostatice fete frumoase, îmbrăcate în halul ăsta?

Ochii îi alunecă lent de-a lungul corpului meu.

Simt cum mi se înroșesc obraji sub privirea lui, o reacție nouă și stranie stârnită de străinul ăsta.

— Dumnezeule! *Nu!* Evan a fost drăguț cu mine. Și, apropo, e foarte căsătorit. Sunt aici ca să pictez fețele copiilor. Fiica lui crede că sunt Rapunzel.

Mă bâlbâi și mă joc cu niște tuburi de vopsea, scăpând câteva pe jos.

Mă aplec să le ridic, dar tipul mă ia prin surprindere și ajunge înaintea mea. Degetele noastre se ating ușor, iar căldura pielii lui îmi face inima să tresară.

Oh! OK.

Când mă ridic cu tuburile în mână, el aruncă o privire fugară spre obraji mei îmbujorați. Părul blond îmi cade într-o parte, iar eu mă întorc spre masă, încercând să-mi ascund jena. Totul merge dezastruos. Par complet nepriecută în interacțiunea cu cineva nedrept de atrăgător.

Pot da vina pe faptul că am fost la o școală catolică de fete toată viața? Sună plauzibil.

— A, deci are și voce!

Scapă un râs scurt printre buze, iar pieptul i se mișcă ușor înainte să-și recapete controlul.

— Zău!

Arată spre pensulele mele, aliniate perfect, iar degetele lui puternice se opresc lângă un tub de vopsea.

— Îți place să pictezi?

— *Ador să pictez!* șoptesc.

— De ce șoptești de parcă tocmai ai mărturisi o infracțiune?

Simt cum tot trupul îmi ia foc.

— Pentru că foarte puțini știu despre pasiunea mea.

Mă pricep de minune să o țin secretă, în mare parte pentru că tata a minimalizat întotdeauna totul, trecând-o la categoria hobbyuri.

La un moment dat, am și încetat să mai vorbesc despre asta.

Până acum.

— În ce mă privește, secretul tău e în siguranță, zice și își duce degetul la buze, atrăgându-mi atenția asupra formei lor.

— Hai să facem un schimb – împărtășește și tu unul, să fim chit.

Cuvintele îmi ies din gură mai repede decât îmi funcționează creierul, fără să le filtrez.

— Sunt groaznic la păstrat secrete.

Ridică din umeri.

— Atunci, eu sunt groaznică la conversații.

Îmi încrucișez brațele peste piept, ridicându-mi sâniile cu un centimetru. *Ups!*

Privirea îi coboară, iar eu îmi las repede mâinile jos.

— Ai tupeu! Bine! Îți spun unul. Citesc măcar un capitol dintr-o carte în fiecare seară înainte de culcare. O tradiție din copilărie, pe care o păstrez chiar și acum, oricât de aglomerat mi-ar fi programul.

O spune ca pe un secret murdar, ceva ce nu s-ar potrivi deloc cu imaginea lui atletică. Asta îl face și mai sexy.

— Care e cartea ta preferată? îl întreb, sceptică.

— Dacă ai una singură, n-am încredere în tine. Orice iubitor de cărți are cel puțin cinci pe care le poate numi instantaneu.

Ochii lui albaștri rămân ațintiți asupra mea.

O, *uau!* Tipul chiar citește! Zâmbește când îmi dau ochii peste cap, fără prea mult efort și fără să pun prea mult sarcasm în gest.

— Bine! Atunci spune-mi care este autorul tău preferat, de vreme ce ești așa mare erudit.

Vocea îmi iese ușor răgușită. În mintea mea, îl văd în pat, cu părul blond ciufulit, purtând ochelari de citit și ținând un volum broșat în mână, pentru că e genul de om practic, care n-ar căra un volum cartonat prea greu.

Of! La naiba cu el și cu secretul lui de tocilar! Ce bine era dacă mă abțineam și nu îl stârneam să-mi spună care e autorul lui preferat pentru că asta îl face și mai atractiv

— Alfonso de Soto. Fără dubii.

Recunosc numele acestui autor popular de ficțiune.

— Un bărbat care preferă să trăiască într-o fantezie. Ce drăguț!

— Aș fi cea mai bună fantezie a ta. Fără să ai nevoie de vreo carte.

Un copil se apropie și se așază brusc pe scaunul din fața mea. Mă întorc spre el.

— *Ciao, amico. Che cosa vuoi...*¹

Străinul mă întrerupe:

— La naiba! Ești sexy și mai vorbești și italiană!

Zâmbește larg și se întoarce spre copil.

— Douăzeci de euro. Pleacă!

Blondul cu ochi albaștri scoate o bancnotă nouă-nouță dintr-un portofel de designer. Puștiul o apucă rapid și dispare fără ezitare, lăsându-ne singuri din nou.

Râd de ridicolul situației. Noua mea cunoștință mă ia pe nepregătite, așezându-se în fața mea și încrucișându-și brațele.

— Dă-ți toată silința.

Zâmbetul lui obraznic îmi provoacă o căldură ciudată în piept. O senzație nouă, pe care nu știu cum s-o definesc, dar o fierbințeală îmi urcă direct în obraji.

— Dacă zici tu. Dar nu cred că poți să rezisti... mie sau picturii mele.

Îi ofer și eu un zâmbet jucăuș. Dacă inima nu mi-ar bate atât de tare, m-aș felicita pentru curajul de-a flirta.

— Tere rog! Nu-mi insulta talentele!

Își apasă o mână mare pe piept, iar buza de jos i se mișcă teatral. Îmi place cum își prelungește vocalele și cum își accentuează T-urile, accentul lui fiind imposibil de localizat, dar distinct față de engleza mea amestecată cu italiană.

— Toate cele două?

Clatin din cap.

Își dă capul pe spate și izbucnește într-un râs grav, fără să-i pese de părinții care ne privesc curioși.

— Și care crezi că sunt cele două talente pe care le am?

Hai, spune-mi!

Îmi zâmbește larg, dezvăluindu-și dinții albi și drepti. Îmi vine brusc o idee – să-i stric fața aia perfectă, ca să-i mai știrbesc din frumusețe și să-i mai reduc din farmec.

Îmi ating bărbia cu vârful pensulei.

— Mituitul și lipsa subtilității. Două trăsături total neatractive, dacă mă întrebi pe mine.

¹ „Bună, prietene! Ce dorești?”, în lb. it., în orig. (n. tr.).

Clatină din cap, încercând să-și ascundă un zâmbet. Iau un tub de vopsea neagră și storc puțin pe paletă, învârtind pensula în culoarea întunecată.

Îi ridic bărbia cu vârful degetelor, dând peste o pereche de ochi luminoși și gene lungi, de un blond-închis.

— Acum stai nemișcat! N-ai vrea să stric opera de artă înaintea s-o încep!

Tipul tresare ușor când îmi apăs degetele pe pielea lui. Pensula alunecă peste conturul feței, înlocuind pielea bronzată cu vopsea neagră. Miroase a curat și scump, un amestec de prospețime și parfum de lux. Ochii lui albaștri rămân ațintiți asupra feței mele tot timpul, cu excepția momentelor în care îi cer să-i închidă ca să-i pictez pleoapele.

Privirile lui curioase mă surprind. Mă stăpânesc, speriată de cât de mult pare că-l doresc, de la felul în care obrajii mi se încălzesc sub privirea lui până la furnicăturile pe piele când o ating de-a lui.

Mă concentrez la ce am de făcut, ignorându-i ocheadele. Pare tânăr, dar totuși prea mare pentru mine. Aș ghici că are vreo douăzeci și cinci de ani, judecând după liniile fine care-i apar când râde. Fețele noastre rămân la doar câțiva centimetri una de cealaltă în timp ce-i pictez fața, familiarizându-mă cu fiecare mică cicatrice și trăsătură. Vopseaua neagră contrastează puternic cu pomeții lui ascuțiți.

Îi trasez curba gâtului cu vârful pensulei, iar el tremură ușor – atât de subtil, încât aproape că-mi scapă momentul.

— Te deranjează dacă-ți pictez și gâtul?

Privirea lui grea de sub pleoapele ușor lăsate o întâlnește pe a mea.

— Doar dacă am voie să-l sărut pe al tău după aceea.

— O să te ignor, pentru binele nostru, al amândurora.

— De ce?

— Ești prea bătrân pentru mine.

Aș vrea să-mi înghit cuvintele imediat ce ies.

— Cine zice?

— Faptul că pari genul de om cu economii serioase și un job stabil.

Ochii lui strălucitori mă captivează.

— Ce prințesă perspicace! Ce anume la mine spune că am un cont gras în bancă?

— Eu port Converse, potriviți cu un buget de studentă de anul întâi, pe când tu umbli în adidași scumpi și corupi copii cu un portofel de designer.

— A, ești foarte atentă! La optsprezece ani ești clar prea tânără.

Privirea i se mută puțin în lateral.

Nu mă pot abține să nu-mi doresc să risipesc tensiunea înfiripată între noi.

— Da! Dar, norocul tău, nu sunt prea tânără să te dau pe spate.

Îi bat ușor obrazul cu pensula, sugerând că mă refer la pictura mea.

Râde și, pentru un motiv necunoscut, îmi place să-l văd zâmbind. Apuc oglinda de pe masă și i-o arăt.

— La naiba! Chiar ai talent! Arăt ca un coșmar.

— Pentru că asta și ești.

Îmi aruncă un zâmbet care-mi dă tot felul de senzații – bune și rele. E greu să ignor felul în care mă atrage, în ciuda diferenței de vârstă dintre noi.

Zâmbesc larg la imaginea de pe fața lui: un craniu detaliat, cu o coloană vertebrală pictată pe gât, intercalată cu țesut muscular fals, pierzându-se sub tricoul negru. Ochii lui albaștri ies puternic în evidență pe fundalul vopselei negre. Zâmbetul i se estompează, dezvăluind dinți albi, suprapuși peste cei pe care i-am pictat eu. Designul e înfricoșător de

frumos! Exact ca el. Un bărbat prea mare și prea periculos pentru cineva ca mine.

— Uau, Liam, nici nu te-am recunoscut cu machiajul ăsta nebun! Sophie are talent, nu?

Evan – tipul care m-a convins să fac asta – apare de nicăieri, stricând momentul cu *Liam*.

Liam se ridică de pe scaun. Cu picioarele lui lungi, o face prea ușor, atrăgându-mi privirea asupra corpului său. Un corp ferm, sculptat la perfecție.

Evan îi dă un ghiont lui Liam în coaste.

— Sophie, ai făcut o treabă grozavă! Se potrivește perfect cu moartea de care o să aibă parte Liam după ce ratează podiumul duminică.

— Asta spui mereu. Și totuși, aproape de fiecare dată, îți dau clasă.

Tonul lui Liam are o tentă de provocare.

Și atunci se leagă totul, pentru că în Formula 1 există un singur pilot pe nume Liam.

Liam Zander, la naiba! Cel mai apreciat pilot din Germania și viitoarea stea a Formulei 1, care face ravagii alături de Noah Slade și Jax Kingston încă din zilele lor de karting. Tipul pe cale să câștige primul său campionat mondial anul ăsta. Tipul care e cu aproape șapte ani mai mare decât mine.

Futu-i! Tocmai am flirtat cu un pilot de F1. Dacă afla tata, mă omoară sau îmi interzice pe viață să mă apropiu de mai puțin de 30 de metri de un circuit de Formula 1.

Evan îi face o poză lui Liam.

— Serios, machiajul ăsta e nebunie curată! Super treabă! Mă legăn înainte și înapoi ca un copil în pantofii sport.

— Mulțumesc!

— Îmi place la nebunie!

Complimentul venit din partea lui Liam mă face să mă îmbujorez și mai tare.

Evan îmi aruncă o privire și zice:

— Nu uita să-mi amintești să te plătesc pentru ce ai făcut azi aici

— Tata nu ar fi de acord cu asta.

— Ah, da, și James a zis la fel, dar m-am gândit să mai încerc o dată.

— James? întrebă Liam.

— Mitchell, îl lămurește Evan.

Liam cascadează ochii când pune lucrurile cap la cap. Îl ignora complet, concentrându-mă mai degrabă să-mi reglez respirația decât pe ce-i spune lui Liam. Apoi Evan ne urează un rămas-bun grăbit, scuzându-se că trebuie să verifice copiii.

— Așa deci, ești pilot de Formula 1.

Îmi scrâșnesc dinții, iar iritarea răzbate clar din gestul meu de a-mi încheșta și descleșta pumnii. Urâsc felul în care privirea lui mă devorează. Arată de parcă vrea să memoreze fiecare detaliu al costumului meu prostesc și felul în care mi se mulează pe corp. Și mai rău? Îmi place cum mă face să mă simt atenția lui.

— Mm, așa zic unii. Iar tu ești Sophie. O prințesă?

Numele meu îi alunecă de pe limbă ca și cum l-ar testa.

Îmi îndrept spatele.

— Se poate spune și așa. Doar că, în povestea asta, n-am nevoie să fiu salvată.

— Nici nu m-aș aștepta la altceva din partea fiicei lui James Mitchell.

Îi zvâcnesc buzele.

Până acu, ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu felul în care reacționează oamenii când află cine este tata. Totuși, reacția lui Liam mă dezamăgește.

Ce te așteptai? Tatăl tău este șeful echipei Bandini – rivalii lui Liam!

— Cred că prefer să mi se spună prințesa Sophie.

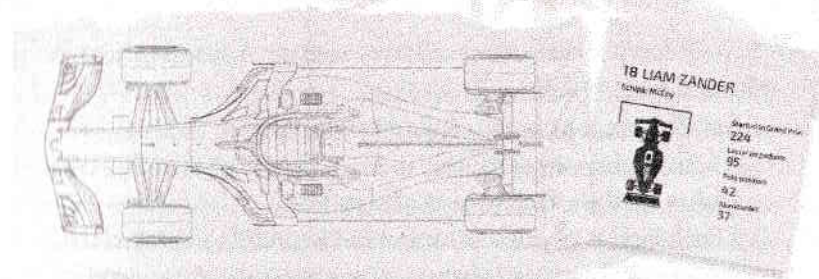
Își trece ușor încheieturile degetelor peste obrazul meu. Textura aspră îmi electrizează fiecare nerv. O scânteie atât de puternică, încât pare un scurtcircuit.

— Nu ești o prințesă. Ești o regină dată naibii. Să nu lași pe nimeni să uite asta! Nici măcar pe tine. Oamenii cred că regele contează, dar regina este cea care doboară toate celelalte piese. Mult succes la facultate și dă pe gât o bere în cinstea mea!

Liam Zander citește cărți și face referințe la șah. Un toci-lar ascuns. Descoperirea asta îmi smulge un zâmbet.

Își retrage mâna și își privește încheieturile, confuzia în-tunecându-i fața înainte să ia rapid o expresie indiferentă. Îmi aruncă un rânjet obraznic, iar vopseaua de pe față îl face să arate și mai periculos. Se mai uită o dată peste umăr și-mi face cu ochiul în timp ce se îndepărtează, părăsind petrecerea. Și pe mine.

La naiba! Cred că tocmai mi-a fost dat creierul peste cap.

CAPITOLUL UNU

Liam

ACUM DOI ANI ȘI DOUĂ LUNI

MĂ TREZEȘTE DIN SOMN SONERIA TELEFONULUI. CEAR-șafurile foșnesc când băjbâi după mobil pe întuneric. Apăs butonul verde fără să mă uit – puțini oameni m-ar suna la ora asta fără un motiv serios.

— Trebuie să-ți miști fundu' încoace imediat! Johanna s-a trezit din cauza unei contracții, dar nu suntem siguri dacă-i ceva serios, gaze sau doar Braxton Hicks. Sarcina e prea avansată, așa că nu vreau să risc nimic.

Declarația fratelui meu îmi alungă instant amorțeaua dată de somn.

— Ai fost la Medicină. Cum naiba nu poți face diferența?

— Tâmpitule, sunt pe neuro, nu pe gineco.

— Nu ai avut cursuri și de obstetrică și ginecologie?

Bombăne ceva.

— Pentru orice eventualitate, ia-o pe Elyse și du-o la mama și tata!

Sar din pat, aproape scăpând telefonul.

— Ajung în zece minute!

Lukas închide fără să-și ia rămas-bun.

Din fericire, am ales să rămân în Germania pentru sărbători, tocmai pentru că Johanna, cumnata mea, dar și cea mai bună prietenă, urmează să nască.

Mă îmbrac rapid, cu adrenalina pompând în vene. În câteva minute sunt deja în SUV, îndreptându-mă spre cartierul în care locuiește fratele meu. Lukas a plănuit totul din timp, asigurându-se că sunt în oraș pentru naștere. Cum termenul se apropie, e mereu în alertă. Serios, a fost la un pas s-o convingă pe Johanna să meargă la spital din cauza unor „alarme false.”

Parchez pe alea lor și cobor din mașină. Toate ferestrele casei cu etaj sunt luminate. Lukas îmi deschide ușa chiar înainte să ajung la intrare, iar candelabru din hol revarsă asupra lui o strălucire aurie. Își trece o mână agitată prin părul blond, iar ridurile din jurul ochilor lui albaștri trădează oboseală și nervozitate când îmi zâmbește emoționat.

Îl îmbrățișez, și aproape că avem aceeași înălțime.

— Dacă nu e chiar omul momentului! Spune-mi, cum e să-ți vezi opera ajungând la apogeu?

— Cam ca atunci când Johanna țipă la mine să pregătesc tot, de parcă vine sfârșitul lumii. Crede că a venit ceasul.

— I s-a rupt apa?

— Nu, dar contracțiile s-au întetit.

Johanna apare din spatele lui, împingându-l ușor într-o parte. Cu părul castaniu și ochii mari, e superbă! Îmbujorată din pricina efortului, inspiră și expiră adânc, apoi îmi aruncă o privire tăioasă.

— Bărbații ar trebui să fie precum căluții-de-mare, care pot rămâne însărcinați și naște. Am citit că sunt niște tați grozavi, în timp ce mamele sunt niște iresponsabile ale oceanului.

Clatin din cap, amuzat.

— Trebuie să te relaxezi. Te-ai făcut roșie la față.

În cei zece ani de când o cunosc, Johanna nu s-a schimbat deloc. N-a fost niciodată genul care să gestioneze bine situațiile tensionate. Era fata care mă certa că am predat raportul de laborator la finalul orei în loc de început. Când alte fete din liceu alergau după scula mea pentru acces în culise, ea mă fugărea ca să-mi fac temele și să învăț pentru teste. Spre deosebire de alții, nu m-a lăsat să scap ușor doar pentru că eram pilot. Dacă am reușit să termin școala, ei îi datorez asta.

Mă arată cu un deget acuzator, iar ochii ei căprui sclipesc de frustrare.

— Poți să-mi zici să mă relaxez când scoți și tu un copil cât un pepene întreg din tine.

Lukas îmi aruncă o privire îngrozită. Aș fi putut trăi liniștit fără imaginea asta, mai ales că-mi place pepenele.

— Nu face fața aia! E numai vina ta!

Îl fixează pe Lukas și își îndreaptă două degete acuzatoare spre burtă.

— Nu te-am auzit plângându-te în timpul procesului, îi spune el cu un zâmbet.

Ea îi face semn să tacă.

— Am uitat de consecințele acțiunilor noastre.

Îi arunc lui Lukas un zâmbet complice.

— Ai lăsat-o însărcinată la trei luni după ce ai avut primul copil. Simțeau nevoia să îți marchezi teritoriul?

— Îmi place cum radiază în timpul sarcinii.

O strânge mai tare în brațe și o sărută pe creștetul capului, gest moștenit clar de la părinții noștri, regele și regina gesturilor de afecțiune excesive.

— Sper să-ți placă paloarea postsarcină, pentru că singura strălucire pe care ai s-o vezi o să vină de la frigiderul deschis la două dimineța, când o să-i dai Kaiei să mănânce.

Johanna murmură cuvintele astea în pieptul lui Lukas.

Eu, unul, abia aștept s-o cunosc pe Kaia – pepelele Johannei și cel mai nou membru al familiei noastre nebune.

— Nu-i așa că are un talent aparte la vorbe?

Lukas o strânge mai tare în brațe, apoi îi dă drumul.

Eu mă prefac că vomit.

— Serios, voi doi mă faceți să-mi fie greață.

— Când o să te căsătorești, o să-nțelegi. Până atunci, lasă-mă să te copleșesc cu recunoștință pentru că m-ai ales ca partener de laborator. Se pare că cel mai sexy tip de la bio avea un frate pe măsură.

Johanna îi face cu ochiul lui Lukas.

— Evident că Lukas și-a revendicat teritoriul înainte să am eu ocazia.

— N-aveai nicio șansă, zice fratele meu.

— Nici tu de altfel, când te-a invitat ea în oraș.

Fratele meu râde ca pentru sine în timp ce urcă scările.

Johanna îmi aruncă un zâmbet șovăitor.

— Îmi pare rău că ai fost băgat în zona prietenilor. Cine i-ar fi putut rezista căpitanului echipei de hochei?

— Speram că tu, președinta Clubului Națiunilor Unite, ai fi putut. Dar uite-te la tine acum, însărcinată cu fratele meu! Chiar am crezut c-o să mă vrei pe mine pentru mintea mea, nu pe Lukas pentru fizicul lui.

— Având în vedere că sunt medic rezident de neurochirurgie...

Lukas coboară scările atent, cu Elyse adormită pe un braț și cu un bagaj în celălalt.

— Nu-mi place deloc că acum voi doi faceți echipă împotriva mea. Pe vremuri era invers, până când Jo a împlinit 18 ani.

Îmi încrucșez brațele peste piept.

— Hai, nu fi așa! Uite-te la tine –pilot de Formula 1 mare și tare, proaspăt campion mondial. Ai renunțat la cărți pentru mușchi, până la urmă!

Johanna mă îmbrățișează. Bine, cât îi permite burtica! Mă prinde în brațe și mă năucește cu parfumul ei de trandafiri.

— N-am renunțat la cărți! comentez. Singura schimbare e că fetele nu mai vin după mine la bibliotecă.

— Sper să te liniștești curând pentru că nu mi-ar plăcea deloc să rămâi singur.

— Cine spune că sunt singur când vă am pe voi doi?

Schimbă amândoi o privire.

— Ce-i?

— Ești cam disperat!

Jo scoate limba înainte să se îndrepte spre ușă cu un mers legănat.

— Poftim? De când? Asta aud pentru prima oară.

— Mereu ai fost așa, frate. Chiar acum câteva luni, ai sunat-o pe Johanna la trei dimineața ca să-i ceri să-ți cânte un cântec de leagăn să poți adormi. Nu mă plâng că telefoanele tale ne trezesc pe amândoi din somn.

Lukas îi aruncă un zâmbet pe care preferam să nu-l văd niciodată.

— OK, scârbos! Păstrați-vă privirile de dormitor pentru următoarea dată când vreți să faceți un copil. Sper că vă e clar că, atunci când călătoresc, cântecele ei de leagăn sunt cele mai grozave lucruri de care am parte. Chiar mai bune decât zgomotul de pe linia boxelor în ziua cursei.

Johanna are vocea unui înger și un talent muzical pe măsură. Nu e vina mea că, după atâtea nopți petrecute pe drum cu echipa, singurătatea mă lovește uneori.

— Chiar ai nevoie de o iubită. Nu pot fi singura ta cea mai bună prietenă pentru totdeauna.

Johanna râde, dar apoi se strâmbă ușor și își freacă burta.

— Bine, voi doi trebuie să plecați.

O iau pe Elyse din brațele lui Lukas.

— Ai cumpărat scaunul auto de care ți-am zis?

Fratele meu își cercetează fetița în timp ce o legăn ușor.

— Da, mamă! Și am venit cu SUV-ul, pentru că-mi urăști decapotabila.

Johanna îi zâmbește lui Lukas.

— Uneori mi-aș dori să ai și tu o decapotabilă.

— Nu sunt sigure.

Lukas mormăie ceva și o ajută să urce în Land Roverul lui. Cumva, în doar câțiva ani, fratele meu a trecut de la a fi un tip relaxat la polițistul de la patrula siguranței în circulație. Totul a început după ce s-a căsătorit, a cumpărat o casă și a lăsat-o însărcinată pe Johanna. Cine ar fi crezut că alegerea celei mai sexy și mai tăcute fete din clasă ca parteneră de laborator avea să ducă la asta? Lukas ar trebui să-mi mulțumească pentru că am gândit mai mult cu hormonii decât cu mintea și am vrut să trec la biologie.

Ajung la SUV-ul meu, deschid portiera cu o mână și o pun pe Elyse în scaunul ei. Scaunul roz pare total nepotrivit pentru interiorul din piele neagră al mașinii. Mă lupt puțin cu centurile, dar în final o așez confortabil. Fața ei pufoasă și părul blond sunt al naibii de adorabile!

Îi las un sărut moale pe frunte înainte să închid portiera.

Mă întorc spre cei doi părinți zâmbitori.

— Ne vedem la spital, după ce ajunge bona la mama și tata.

— Să vii, la naiba! Ne vedem!

Lukas îmi face un semn cu mâna înainte să plece din alee. Johanna îmi zâmbește din scaunul pasagerului, fiind întruchiparea calmului în ciuda orelor de travaliu care o așteaptă.

O las pe Elyse la bonă, apoi mă grăbesc spre spital împreună cu părinții mei. Tata se relaxează pe un scaun din

șala de așteptare, iar mama se plimbă prin spațiul de doi pe trei metri. Tocurile îi răsună pe podea în timp ce ba se uită la ceas, ba privește cu îngrijorare spre ușă.

Părinții mei arată ca un cuplu de păpuși Barbie și Ken, amândoi cu părul blond și pielea ușor bronzată. Mama mă privește cu ochii ei cenușii furtunoși, iar panica îi este evidentă în postura rigidă. Părul ondulat i se mișcă în ritmul fiecărui pas, dar plimbatul de colo-colo nu pare s-o liniștească. Tata face exact opusul, rezemându-și capul de perete.

— De ce nu te așezi? îi spun, arătând spre scaunul gol de lângă mine.

— Nu vreau. Urăsc partea asta cu așteptarea pentru că vreau s-o țin pe Kaia în brațe și să-i simt mirosul acela proaspăt de bebeluș.

Închide ochii și zâmbește.

— Parcă ai fi un criminal în serie.

Remarca mea o face să-și deschidă ochii brusc. Tata râde până începe să tușească.

Mama îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu-l încuraja! Din cauza ta vorbește așa cu mine.

— Cineva trebuia să-l învețe să aibă simțul umorului.

Tata îmi zâmbește, iar ochii lui albaștri strălucesc sub luminile fluorescente.

Mama încearcă să-și ascundă zâmbetul. După câteva minute de plimbat nervos, se așază lângă mine și îmi trage mâna în poala ei, de parcă aș fi un copil mic, nu un adult de 26 de ani.

— Îți amintești când am încercat să vă combinăm pe tine și Johanna pentru balul de absolvire?

— Cum aș putea uita? Lukas era cât pe ce să mă bată de mă nu mai știu de mine.

Peluza părinților mei a fost cadrul pentru câteva amintiri frumoase, inclusiv pentru momentul când Lukas a cerut-o